

65 LET MILANA KUDRA

Ko se ob okroglih obletnicah v naši reviji spominjamo naših kolegov, to ne počnemo rutinsko temveč iz globokega spoštovanja do osebnosti jubilaranta in njegovega dela. Trideset let ali še več nenehnega dela v organizaciji in razvoju gozdarstva res ni kar tako.

Redkokateri gozdar na Slovenskem se je tako vsestransko in intenzivno ukvarjal z našim gozdarstvom, kot se je dipl. inž. gozd. Milan Kuder, ki je pretekli mesec praznoval 65-letnico. Ves čas po vojni, v dobi največjih razvojnih korakov v našem gozdarstvu, je neposredno sodeloval v izpopolnjevanju organizacije gozdarske službe, v izpopolnjevanju tehnologije pridobivanja lesa, v gozdnih gradnjah itd. V podrobnosti je poznal kompleksno gozdno delo, hkrati pa je sodeloval v strateškem usmerjanju gospodarjenja z gozdovi v Sloveniji. (Več o njegovem delu smo pisali v letniku 1975 GV.)

V svojem operativnem delu je vedno bolj spoznaval potrebo in koristi raziskovalnega dela v gozdarstvu, predvsem tistega aplikativnega, ki naj dosežke z različnih koncev sveta adaptira in prilagodi našim razmeram. Tako lepe uspehe smo lahko v zadnjih 30 letih dosegli le z intenzivnim spremljanjem razvoja gozdarstva po svetu in nenehnim in aktivnim soustvarjanjem preobrazbe našega družbenega in gospodarskega razvoja. To so zmogli seveda samo vitalni, dinamični, delavni in poštteni delavci, ki so razumsko združevali potrebe obnavljajočega in razvijajočega se gozdarstva z zakonitostmi in pravili v naravi, ki nemalokrat izgledajo kot negibljive stalnice, pa jih človek s svojim znanjem in izkušnjami vendarle hoče in mora obvladovati in usmerjati. Ko je Milan Kuder leta 1971 prevzel vodstvo Inštituta za gozdno in lesno gospodarstvo v Ljubljani, je prihajal z idealno predstavo o vlogi raziskovalnega dela in tudi s prepričanjem, da je lahko to delo družbeno koristno le tedaj, če ni samo sebi namen, ampak če je živo povezano z operativnim gozdnim gospodarstvom. Pri uveljavljanju teh načel pri vodenju inštituta, mu je mnogo koristilo skoraj podrobno poznavanje našega gozdnega prostora, stanja gozdov in tehnologije pa tudi znanstvo z mnogimi gozdarji, skratka izjemno bogato »minuto delo«. Povezovanje raziskovalnega dela z operativnim, ali kakor imamo navado reči — združenim, je razvijal dosledno. Tako lahko ugotavljamo, da je v tem času, ko druge stroke in dejavnosti šele iščejo delovne in samoupravne poti takšnega sodelovanja, ki bi bilo priročno politični razvojni smeri, gozdarstvo že daleč pred ostalimi. Ko letos odlaga odgovorno nalogo vodje inštituta, ki jo je opravljal kar 9 let, je ta preobrazba gozdarskega raziskovalnega dela, zagotovo eden njegovih največjih uspehov. To njegovo delo, ovrednoteno z vidika stroke, ima še poseben pomen kot avantgardno dejanje v organizaciji slovenskega raziskovalnega dela na splošno, ki že nekaj časa z veliko truda išče obliko organiziranosti in delovanja, ki bi bila najbližje sedanjemu samoupravnemu družbenemu utripu.

Milan Kuder je v šali večkrat naglasil, da je človek bukve. Zato se je temeljito posvetil raziskavam in razmišljanjem, kako izkoristiti ogromen bukov potencial naših gozdov, zlasti drobnega bukovega lesa. Če ostajamo pri pronaravnem gospodarjenju z gozdovi, naši pa so predvsem razne vrste bukovih gozdov, tedaj je treba rešiti tudi ta problem. To je temeljno vprašanje gozdarstva v našem srednjeročnem družbenem razvoju, kjer so narastle zahteve po lesni surovini.

Takšne in podobne teme leže jubilarantu 65-letniku Milanu Kudru vsak dan na pisalni mizi. Čeprav niso prijetne, se jih loteva vztrajno in sistematično, že 39. leto. Prav te lastnosti: vztrajnost, realnost in vitalnost so tiste, kar našemu jubilarantu lahko zavidamo, obenem pa privoščimo, saj jih bomo še potrebovali.

mk